

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

27. februar 2020 *

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2009/138/EF – repræsentation af et skadesforsikringselskab – repræsentant, som har bopæl på det nationale område – forkyndelse af dokumenter – indledende processkrift – forordning (EF) nr. 1393/2007 – forordningen finder ikke anvendelse«

I sag C-25/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Okręgowy w Poznaniu (den regionale domstol i Poznań, Polen) ved afgørelse af 13. december 2018, indgået til Domstolen den 15. januar 2019, i sagen

Corporis Sp. z o.o.,

mod

Gefion Insurance A/S, København

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L.S. Rossi (refererende dommer), og dommerne J. Malenovský og F. Biltgen,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Corporis sp. z o.o. ved radcowie prawni P. Nowosielski og P. Mazgaj,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved H. Tserepa-Lacombe, M. Heller og S.L. Kaléda, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: polsk.

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT 2009, L 335, s. 1) og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (»forkyndelse af dokumenter«) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT 2007, L 324, s. 79).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i en sag mellem Corporis sp. z o.o, der er en forsikringsvirksomhed med hjemsted i Polen, og Gefion Insurance A/S, der er et forsikringselskab med hjemsted i Danmark, vedrørende erstatning for skade forårsaget af et færdselsuheld.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 76., 105. og 127. betragtning til direktiv 2009/138 har følgende ordlyd:
 - »(76) Grundet unionsborgernes øgede mobilitet udbydes ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i stigende omfang på tværs af landegrænser. For at sikre, at ordningen med grønne kort og aftalerne mellem de nationale foreninger af udbydere af motorkøretøjsforsikringer fortsat fungerer efter hensigten, bør medlemsstaterne kunne pålægge forsikringselskaber, som på medlemsstaternes område udbyder ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, at være medlemmer af og deltage i finansieringen af den nationale forening og garantifonden, der er etableret i denne medlemsstat Medlemsstaten, hvor tjenesteydelserne præsteres, bør pålægge selskaber, der udbyder motorkøretøjsforsikringer, at udnævne en repræsentant på medlemsstatens område for at indsamle alle nødvendige oplysninger i relation til erstatningskrav og repræsentere det pågældende selskab.
 - [...]
 - (105) Alle forsikringstagere og begunstigede bør behandles lige uanset deres nationalitet eller opholdssted. [...]
 - [...]
 - (127) Det er yderst vigtigt, at forsikrede personer, forsikringstagere, begunstigede og enhver skadelidt, som har ret til at rejse krav direkte mod forsikringselskabet som følge af forsikringstransaktioner, er beskyttet i forbindelse med likvidationen [...]
- 4 Direktivets artikel 147 er affattet således:
 - »Ethvert forsikringselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici eller forpligtelser, det har til hensigt at dække.«

5 Det nævnte direktivs artikel 148 bestemmer:

»1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 147 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område et forsikringsselskab agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

[...]

b) de forsikringsklasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke

c) arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.

Samtidig underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder det berørte forsikringsselskab om denne meddelelse.

2. Medlemsstater, på hvis område et skadesforsikringsselskab agter at præstere tjenesteydelser og i forbindelse hermed dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I bortset fra fragtførerens ansvar, kan kræve, at [skadesforsikrings]selskabet:

a) meddeler navn og adresse på den i artikel 18, stk. 1, litra h), nævnte repræsentant

[...]«

6 Direktivets artikel 151 med overskriften »Ligebehandling af personer, der gør krav gældende«, som er indeholdt i afsnit I, kapitel VIII, afdeling I med overskriften »Ansvarsforsikring for motorkøretøjer«, har følgende ordlyd:

»Værtslandet pålægger skadesforsikringsselskabet at sikre, at personer, der gør krav gældende som følge af begivenheder på dens område, ikke stilles ringere, fordi virksomheden dækker en risiko, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og ikke ud fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.«

7 Artikel 152 i direktiv 2009/138 med overskriften »Repræsentant« bestemmer:

»1. Med henblik på artikel 151 pålægger værtslandet skadesforsikringsselskabet at udpege en repræsentant, der er bosat eller etableret på dens område, som skal indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav, og som skal have tilstrækkelige beføjelser til at repræsentere virksomheden over for skadelidte personer, der kunne gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere den eller, om nødvendigt, lade den repræsentere over for den pågældende medlemsstats domstole og myndigheder i forbindelse med disse krav.

Ligeledes kan det pålægges denne repræsentant at repræsentere virksomheden over for tilsynsmyndighederne i værtslandet ved kontrollen af, om der foreligger en forsikringsaftale, der dækker ansvarsforsikring for motorkøretøjer, samt om gyldigheden af denne aftale.

2. Værtslandet må ikke pålægge repræsentanten at udføre andre aktiviteter for det skadesforsikringsselskab, der har udpeget ham, end dem, der er fastsat i stk. 1.

[...]«

8 Følgende fremgår af ottende betragtning til forordning nr. 1393/2007:

»Denne forordning bør ikke finde anvendelse på forkyndelse af et dokument over for en parts godkendte repræsentant i den medlemsstat, hvor retssagen finder sted, uanset partens bopæl.«

9 I denne forordnings artikel 1, stk. 1, bestemmes:

»Denne forordning finder anvendelse i civile og kommercielle sager, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér. [...]«

Polsk ret

10 Artikel 133, stk. 2, i ustawa Kodeks postępowania cywilnego (den civile retsplejelov) af 17. november 1964 (Dz. U. 2018, pos. 1360) bestemmer som følger:

»Processkrifter og afgørelser rettet til juridiske personer samt til organisationer uden juridisk personlighed skal forkyndes over for det organ, der er berettiget til at repræsentere dem for retten, eller over for den medarbejder, der er berettiget til at modtage dokumenter.«

11 Denne lovs artikel 177, stk. 1, nr. 6, bestemmer:

»Retten kan udsætte sagen ex officio, hvis den ikke kan fremmes, fordi sagsøgerens adresse mangler eller er forkert oplyst, eller fordi sagsøgeren ikke inden for den fastsatte frist oplyser sagsøgtes adresse eller afgiver oplysninger, som gør det muligt for retten at efterforske de i artikel 208 [...] nævnte punkter, eller fordi sagsøgeren ikke efterkommer andre anordninger.«

12 Den nævnte lovs § 182, stk. 1, første punktum, har følgende ordlyd:

»Retten indstiller den udsatte sag efter samtykkende anmodning fra begge parter eller efter anmodning fra arvingen eller af de i artikel 177, § 1, nr. 5 og 6, nævnte grunde, medmindre der inden for et år fra datoen for udsættelseskendelsen fremsættes anmodning om genoptagelse af sagen.«

13 Artikel 208, stk. 1, litra b), i ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej¹ (lov om forsikrings- og genforsikringsvirksomhed) af 11. september 2015 (Dz. U. 2018, pos. 999), som gennemfører artikel 152 i direktiv 2009/138 i polsk ret, bestemmer som følger:

»Et udenlandsk forsikringsselskab med hjemsted i en anden [...] medlemsstat end Republikken Polen, som agter at udøve forsikringsvirksomhed i Republikken Polen inden for de i afsnit II, gruppe 10, i bilaget til loven nævnte forsikringer med undtagelse af fragtføreransvarspligt inden for rammerne af den frie udveksling af tjenesteydelser på anden måde end gennem et forretningssted, skal indsende følgende oplysninger til tilsynsmyndigheden gennem tilsynsmyndigheden i den stat, hvor det har sit hjemsted.

- 1) For- og efternavn henholdsvis firmanavn samt adresse på de skadesbehandlingsrepræsentanter, som er berettiget til at repræsentere virksomheden, såfremt det er nødvendigt for at: [...]
- b) sikre virksomhedens retlige repræsentation i sager for de almindelige domstole i Polen.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 14 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Corporis er et forsikringsselskab med hjemsted i Polen, som er indtrådt i et erstatningskrav, som ejeren af et køretøj, der var forsikret i Polen, og som var involveret i et uheld, har overdraget. Gefion Insurance er et forsikringsselskab med hjemsted i Danmark, som dækker risiciene for den anden person involveret i uheldet.
- 15 Gefion Insurance udpegede Crawford Polska sp. z o.o., der har hjemsted i Polen, som den virksomhed, der har kompetence til at repræsentere dette selskab over for personer, som har lidt en skade i Polen, i medfør af artikel 152 i direktiv 2009/138. I denne forbindelse opfyldte Crawford Polska, som har til opgave at behandle skader på Gefion Insurances vegne, anmodningen om principal erstatning indgivet af Corporis med hensyn til det omhandlede uheld.
- 16 Corporis nedlagde for Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (retten i første instans i Poznans gamle bydel, Polen) bl.a. påstand om betaling af 157,41 polske zloty (PLN) (ca. 30 EUR), med tillæg af renter og omkostninger.
- 17 Denne ret, som traf afgørelse i første instans, bestemte, at det indledende processkrift skulle forkyndes for Gefion Insurance i medfør af bestemmelserne i forordning nr. 1393/2007. Selskabet nægtede modtagelsen med den begrundelse, at dokumentet var affattet på polsk.
- 18 Ved afgørelse af 20. juli 2018 pålagde Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu (retten i første instans i Poznan, Poznans gamle bydel) Corporis at betale et forskud på 5 000 PLN (ca. 1 150 EUR) til udgifterne til oversættelse af dokumenterne til Gefion Insurance, idet sagen ellers ville blive udsat.
- 19 Corporis nægtede at betale dette forskud, idet selskabet gjorde gældende, at Gefion Insurance var repræsenteret af et selskab med hjemsted i Polen, nemlig Crawford Polska, som havde til opgave at sikre Gefion Insurances repræsentation på polsk for den nationale domstol, som sagen var indbragt for. Derfor var der intet, som kunne begrunde betalingen af et forskud for oversættelsen til dansk af det nævnte indledende processkrift.
- 20 Ved afgørelse af 13. september 2018 indstillede Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (retten i første instans i Poznan, Poznans gamle bydel) sagen med den begrundelse, at den ikke kunne fortsættes, eftersom Corporis ikke havde betalt forskuddet vedrørende omkostningerne til oversættelse af dokumenterne til Gefion Insurance.
- 21 Corporis har anlagt sag til prøvelse af denne beslutning for Sąd Okręgowy w Poznaniu (den regionale domstol i Poznań, Polen), idet selskabet navnlig har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 208, stk. 1, i lov om forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, som gennemfører artikel 152 i direktiv 2009/138.
- 22 Ifølge denne retsinstans hersker der tvivl med hensyn til spørgsmålet, om Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (retten i første instans i Poznan, Poznans gamle bydel) har anvendt bestemmelserne i forordning nr. 1393/2007 korrekt ved at pålægge forkyndelse af det indledende processkrift for forsikringsselskabet med hjemsted i Danmark, og ikke for repræsentanten for dette selskab, som har hjemsted i Polen, og som har til opgave at behandle erstatningskrav, som omhandlet i bestemmelserne i artikel 151, sammenholdt med artikel 152, stk. 1 og 2, i direktiv 2009/138.

23 På denne baggrund har Sąd Okręgowy w Poznaniu (den regionale domstol i Poznań) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 152, stk. 1 og 2, sammenholdt med artikel 151 i direktiv 2009/138[...] og ottende betragtning til forordning [...] nr. 1393/2007, fortolkes således, at repræsentation af et skadesforsikringselskab ved en hertil udpeget repræsentant omfatter modtagelse af et dokument, som indleder en sag om erstatning som følge af et trafikuheld?«

Det præjudicielle spørgsmål

24 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 152, stk. 1, sammenholdt med artikel 151 i direktiv 2009/138/EF og med ottende betragtning til forordning nr. 1393/2007, skal fortolkes således, at et skadesforsikringselskabs udpegning af en repræsentant i værtslandet også omfatter beføjelsen for denne repræsentant til at modtage et indledende processkrift i en sag om erstatning som følge af et trafikuheld.

25 I den foreliggende sag vedrører den tvivl, som den forelæggende ret navnlig har givet udtryk for, spørgsmålet om, hvorvidt retten i første instans i medfør af bestemmelserne i forordning nr. 1393/2007 med rette har truffet afgørelse om, at et forsikringselskab med hjemsted i Polen skal forkynde et indledende processkrift for et selskab med hjemsted i Danmark, eller om dette processkrift kunne have været forkyndt for den af sidstnævnte selskab i medfør af artikel 152 i direktiv 2009/138 udpegede repræsentant, der således skal anses for at have beføjelse til at repræsentere dette selskab over for personer, som har lidt en skade, såvel som over for de nationale domstole.

26 Med henblik på at besvare det forelagte spørgsmål skal det indledningsvis undersøges, om forordning nr. 1393/2007 finder anvendelse i den foreliggende sag.

27 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ordlyden af den nævnte forordnings artikel 1, stk. 1, præciserer, at forordningen finder anvendelse i civile og kommercielle sager, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér.

28 Det anføres imidlertid i ottende betragtning til nævnte forordning, at sidstnævnte ikke bør finde anvendelse på forkyndelse af et dokument over for en parts godkendte repræsentant i den medlemsstat, hvor retssagen finder sted, uanset partens bopæl.

29 I henhold til Domstolens praksis på området fremgår det af en systematisk fortolkning af forordning nr. 1393/2007, at der i denne forordning kun henvises til to omstændigheder, hvorunder forkyndelsen af et retsligt dokument mellem medlemsstaterne er undtaget fra anvendelsesområdet for forordningens bestemmelsesområde, nemlig dels når adressatens bopæl eller sædvanlige opholdssted er ukendt, dels når sidstnævnte har udpeget en godkendt repræsentant i den stat, hvor retssagen verserer. I de andre tilfælde er forkyndelsen af et retsligt dokument derimod nødvendigvis omfattet af nævnte forordnings anvendelsesområde, når adressaten for dette dokument er bosiddende på en anden medlemsstats område, og skal følgelig, som fastsat i forordningens artikel 1, stk. 1, foretages med de midler, som er indført ved selve forordningen med henblik herpå (jf. dom af 19.9.2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, præmis 24 og 25, og af 16.9.2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 68 og 69).

30 Det er ubestridt, at Gefion Insurance, som er adressat for det processkrift, som selskabet er blevet tilsendt af Corporis, har udpeget Crawford Polska som enhed med kompetence til at repræsentere det over for personer, som har lidt en skade i Polen, såvel som over for retterne i denne medlemsstat, i medfør af artikel 152 i direktiv 2009/138.

- 31 Heraf følger, at forordning nr. 1393/2007, henset til den praksis, der er nævnt i præmis 29 ovenfor, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.
- 32 Når dette er sagt, skal det bemærkes, at det fremgår af 76. betragtning til direktiv 2009/138, at grundet unionsborgernes øgede mobilitet udbydes ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i stigende omfang på tværs af landegrænser.
- 33 Den ordning, som indføres med dette direktiv, gør det således muligt for et forsikringselskab med hjemsted i en anden medlemsstat at udøve virksomhed i en anden medlemsstat via en filial eller i medfør af bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser.
- 34 Hvad angår denne anden mulighed, som Gefion Insurance har gjort brug af for at tilbyde sine tjenester i Polen, er denne kendetegnet ved det forhold, at det ikke er nødvendigt at oprette en juridisk enhed i værtmedlemsstaten for at udøve virksomhed dér. Det er i overensstemmelse med artikel 147 i direktiv 2009/138 til dette formål tilstrækkeligt, at en forsikringsvirksomhed, der for første gang ønsker at udøve virksomhed i værtslandet i medfør af bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser, bl.a. meddeler tilsynsmyndighederne i oprindelsesmedlemsstaten sin hensigt med angivelse af arten af de risici og forpligtelser, som den tilsigter at dække, og at disse myndigheder til værtslandet i overensstemmelse med direktivets artikel 148 videresender de oplysninger, der kræves i henhold til denne bestemmelse, vedrørende det pågældende forsikringselskab.
- 35 Når imidlertid henses til vanskelighederne forbundet med at anlægge et søgsmål mod et forsikringselskab, der udøver grænseoverskridende virksomhed i medfør af bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser, er det et krav i henhold til artikel 151 i 2009/138, at værtslandet kræver af det pågældende skadesforsikringselskab, at det sikrer, at personer, der gør krav gældende som følge af begivenheder på dens område, ikke stilles ringere, fordi selskabet dækker en risiko i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og ikke via et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.
- 36 Det følger herved af dette direktivs artikel 152, stk. 1, første afsnit, at værtslandet skal kræve af det pågældende skadesforsikringselskab, at det udpeger en repræsentant, der er bosat eller etableret på dens område, og som har tilstrækkelige beføjelser til at repræsentere dette selskab over for såvel skadelidte personer, der af denne grund kunne gøre erstatningskrav gældende, som for den pågældende medlemsstats domstole og myndigheder i forbindelse med sager anlagt af sådanne personer.
- 37 I det omfang denne bestemmelse ikke præciserer den nøjagtige rækkevidde af de beføjelser, som repræsentanten for forsikringselskabet herved er tillagt, og navnlig om repræsentationsbeføjelsen omfatter muligheden for, at den nævnte repræsentant modtager forkyndelser af retsdokumenter, skal der i henhold til fast retspraksis tages hensyn til dens ordlyd og til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der følges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 25.1.2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Det bemærkes herved, at direktiv 2009/138 i henhold til 105. betragtning hertil bl.a. har til formål at sikre alle forsikringstagere en lige behandling, uanset deres nationalitet og deres bopæl.
- 39 I denne forbindelse er formålet med dette direktivs artikel 152, stk. 1, sammenholdt med artikel 151, at muliggøre en effektiv erstatning til skadelidte for færdselsuheld, der har bopæl i en medlemsstat, hvor et skadesforsikringselskab leverer tjenester, og dette uanset om dette selskab råder over et forretningssted i denne medlemsstat eller ej.

- 40 Dette selskabs pligt til at udpege en repræsentant i værtslandet, som er fastsat i artikel 152, stk. 1, indebærer, at en sådan repræsentant skal have tilstrækkelige beføjelser til dels at indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav, dels til at repræsentere selskabet, ikke blot over for skadelidte personer, der kan gøre erstatningskrav gældende som følge af en sådan skade, men også i alle retssager vedrørende erstatningskrav, der er anlagt for domstolene i værtslandet.
- 41 En sådan repræsentants funktion består således i at lette skadelidtes henvendelser og navnlig gøre det muligt for dem at fremsætte deres krav på deres eget sprog, nemlig sproget i værtslandet. Det ville således være i strid med det med artikel 152, stk. 1, i direktiv 2009/138 forfulgte formål at fratage disse skadelidte, efter at de har foretaget deres indledende henvendelser direkte til denne repræsentant, og selv om de råder over et direkte retsmiddel mod forsikringsselskabet, muligheden for at forkynde retslige dokumenter til denne repræsentant med henblik på at anlægge erstatningssag ved de nationale domstole (jf. analogt dom af 10.10.2013, Spedition Welter, C-306/12, EU:C:2013:650, præmis 24).
- 42 Under disse omstændigheder må det fastslås, at det ville være i strid med målet om at sikre en effektiv erstatning til skadelidte for færdselsuheld at – fra den række af beføjelser, som repræsentanten for det pågældende skadesforsikringsselskab, som varetager behandlingen af erstatningskrav, skal råde over – udelukke beføjelsen for den sidstnævnte til at modtage forkyndelser af indledende processkrifter.
- 43 En sådan udelukkelse ville endvidere være i strid med formålet fastsat i artikel 151 i direktiv 2009/138 om at forhindre enhver forskelsbehandling af personer, der fremsætter et krav om erstatning. Hvis sådanne personer – efter at have forhandlet med repræsentanten for det pågældende skadesforsikringsselskab og hos denne undersøgt muligheden for at fremsætte et erstatningskrav – havde pligt til at forkynde det indledende processkrift for det pågældende forsikringsselskab i dettes hjemstedsmedlemsstat og ikke for repræsentanten for sidstnævnte i værtslandet, ville de blive underlagt yderligere og byrdefulde formaliteter i form af bl.a. et krav om at foretage oversættelser, hvilket ville kunne medføre omkostninger, der ikke er forholdsmæssige i forhold til det beløb, som kræves i erstatning.
- 44 Således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, pålagde Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu (retten i første instans i Poznań, Poznans gamle bydel) således Corporis at betale et forskud på 5 000 PLN (ca. 1 150 EUR) til udgifterne til oversættelse af dokumenterne til Gefion Insurance, mens Corporis for denne ret har nedlagt påstand om betaling af et beløb på 157,41 PLN (ca. 30 EUR) med tillæg af renter og omkostninger. Under disse omstændigheder kan det ikke udelukkes, at størrelsen af sådanne omkostninger til oversættelse vil være uforholdsmæssig i forhold til det beløb, som kræves i erstatning, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at undersøge.
- 45 På baggrund af det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares således, at artikel 152, stk. 2, i direktiv 2009/138, sammenholdt med direktivets artikel 151 og med ottende betragtning til forordning (EF) nr. 1393/2007, skal fortolkes således, at et skadesforsikringsselskabs udpegning af en repræsentant i værtslandet også omfatter beføjelsen for denne repræsentant til at modtage et indledende processkrift i en sag om erstatning som følge af et trafikuheld.

Sagsomkostninger

- 46 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 152, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), sammenholdt med direktivets artikel 151 og med ottende betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (»forkyndelse af dokumenter«) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000, skal fortolkes således, at et skadesforsikringssselskabs udpegning af en repræsentant i værtslandet også omfatter beføjelsen for denne repræsentant til at modtage et indledende processkrift i en sag om erstatning som følge af et trafikuheld.

Underskrifter